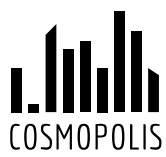

VÍTĚZSLAV JAREŠ

Holky se čtečkou

VÍTĚZSLAV JAREŠ

Holky se čtečkou

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

© Vítězslav Jareš, 2022

Illustrations © Adobe Stock / Berezka_Klo

ISBN 978-80-271-3475-5

DIFUZE je proces samovolného rozptylování částic v prostoru.

Veškeré látky mají tendenci přecházet z prostředí s vyšší koncentrací do prostředí s koncentrací nižší.

ŠTĚSTÍ je přirozeně těkavá látka.

PŘÍMÁ ÚMĚRA – čím více částic štěstí ztratíte ze svého prostoru, o to více jich nakonec opět získáte, pokud... pokud pro to něco uděláte.

PROLOG

„Budeš se chtít dívat na pohádky? Večer dávaj *Popelku*. Bych se najedl už předtím. I když jsem ji viděl snad tisíckrát, tak stejně... nějak mi to prostě ke Štědrému dni patří.“

Katka vděčně pohlédla směrem ke kuchyňskému koutu, kde momentálně kraloval její přítel. „Proč ne. *Popelku* mám ráda. Vážně nechceš nějak pomoci?“ Martin nedal jinak, než že připraví štědrovečerní večeři sám. Byly to jejich první Vánoce.

„Ani náhodou. Už jsem řekl. Dnes jsem vládcem kuchyně já.“

Minulý týden kuchyň zrovna konečně zařídili. „Jsi praktická a chytřá ženská, máš hlavní slovo. V tomhle nejsem moc dobrej, tak to nechám úplně na tobě,“ řekl jí Martin a ani jednou její výběr nezpochybnil. Chlap, který uzná, že není v něčem mistr světa? Menší zázrak poslaný Ježíškem jako takový reklamní vzorek blížícího se času dárků.

„A něco k pití? Co kdybych otevřel prosecco? Může být?“ zeptal se a mrkl na ni.

„Může? Ne! Musí,“ řekla se smíchem.

Vždyť ona si ho také zaslouží. Falešná skromnost dostane pouta a pryč s ní někam do klatby. Rozmazlovat, rozmazlovat. Nastal čas hýčkání od druhých i sebe sama. Protože nedávno prošla dobou temna. Snesla se na ni znenadání a zasekla se do ní jako gilotina. Jenže s tupým, zrezivělým, vykousaným ostrším. Rozhodně nešlo o hladký řez, nýbrž o těžkou bolestivou ránu do týla, pomalé strádání a chřadnutí. Ale vše je už našťěstí jinak.

Večer bude Martin, jeho štědrovečerní kapr na víně a pohádky. Vždycky se na ně ráda dívala, a to ještě netušila, že se jedná o trénink. Přípravu na tvrdou realitu škodolibého života. Scénář mívá podobný. Pokud člověk chce slyšet pohádkový zvonec oznamující, že spolu žili šťastně až do konce

života, musí si projít soubojem se zlem, příkořím, bludičkami, co vám obloudí a odloudí dlouholetého partnera, a spoustou penězožravých složenek. A v životě to bohužel nemůžete hodit na hrb princi, ať se on bije s drakem se zatuchlým dechem a špinavými drápy vykukujícími z děravých „veselých“ ponožek. Ten souboj čeká na vás. Ale když budete dostatečně dlouho trpělivé a půjdte si za svým... také budete mít štedrovečerního kapra na víně od milujícího partnera, láskyplné pohledy a doteky. A pocit, že když si půjdte zabruslit, tak přestože to váš partner neumí, bude s vámi, vezme vám tašku s bruslemi a po pádu vás postaví na nohy. Je strašně prima cítit oporu v zádech.

„Lásko, tady máš.“ Martin jí podal sklenici se šumivým vínem.

„Děkuju,“ odpověděla Martinovi, ale nejen jemu. Připila i fíkusu, který si pořídila do nové domácnosti, když ji z bývalého domova rázně vypakoval ex. Ten fíkus se stal na určitou dobu jejím společníkem. Jednalo se o *Ficus lyrata*, fíkus lyrový. Honosí se majestátním zjevem, který zaujal každého, a má výrazné listy podobné sloním uším. Nastudovala si, že miluje rosení a stírání listů vlhkým hadříkem. Aspoň o někoho se mohla starat. Tak fíkus rosila a otírala navlhčenou kostičkovanou utěrkou z obchodního domu IKEA.

Říkala mu staromilsky Alfons. Hned jak ji to napadlo, pomyslela si, že to je praštné jméno, ale zrovna se vrátila z výstavy Alfonse Muchy, kterou absolvovala s dalším adeptem z internetové seznamky, který ji během dvou hodin stihl dokonale přesvědčit, že ho už nikdy nechce vidět. Svůj profil ze seznamky smazala a uvědomila si, že fíkus bude asi na dlouhou dobu jejím jediným partnerem. A tedy musí mít jméno. Přece mu nebude říkat: Dobré ráno, fíkuse lyrový! Jak ses vyspal, fíkuse lyrový? Co se dneska podívat na *Americkou krásu*, fíkuse lyrový? Ne, lepší bude nazývat ho Alfons. To je tak pitomé mít doma fíkus lyrový jménem Alfons, že se možná při jeho oslovování sama aspoň trochu pousměje. Aspoň malinko, maličko. A bylo ujednáno.

Alfons, vyčistit zuby, lístky, kořínky a jde se na kutě. Dlouho s ním mluvila nahlas. Se svým zeleným Alfonsem s majestátním zjevem a výrazný-

mi listy, připomínajícími sloní uši. Teď si musela dávat před Martinem pozor, aby v tom nepokračovala. Alfonsi, teď už spolu budeme diskutovat jenom na tajňačku. A asi čím dál míň, protože darmo naplat, tvá éra nezastupitelnosti skončila. Možná ses urazil, chápu, už nejsi můj jediný...

Ještě nedávno mu po láhvi červeného vína, kterou si koupila v akci v obchodě na rohu, rozverně zpívala *Rozvíjej se poupátko*. Ale teď konečně... zjistila jedno. Čím víc vás nepřející osud zatlačí dolů až do temných, neprobádaných ledových hlubin a čím víc se topíte v jeho nepřízni, tím víc vás to potom, když se vše náhle otočí, vystřelí z hloubky prudce vzhůru až k modré obloze bez mráčků. A o to víc si ten šťastný let k výšinám užíváte. Až se vám tají dech a proud vzduchu vám čechrá vlasy. No a potom už vás čekají jenom samá pozitiva, sociální jistoty a dovolená v Jugoslávii.

Co asi právě teď dělají její kolegyně z nočních inventur? Třeba ta, kterou přezdívaly Medúza? Připravila vánoční hostinu pro svého Brětu? Nebo Rockerka Táňa... pořád zastává názor, že vztah je jen šermířské utkání a promiskuita jediný poctivý přístup ve vztahu k chlapům? Co Pipi Punčochatá a její domácí rozbroje, jak se asi právě teď vyvíjejí? A Vránová nejspíš lítá kolem plotny, aby rodina byla spokojená.

„Cítíš, jak to voní?“ zeptal se s úsměvem Martin. *Její* Martin.

Šťastně přikývla. Ano, takhle voní spokojený život. Zavřela oči a slastně si povzdechla. Zase se z něj těšila. Ale ještě před patnácti měsíci...

ČÁST PRVNÍ

KATKA

KÁVA S KRAPET SKOTSKÝ

„Dáš si kafe?“ zeptala se Katka.

Pavel ztěžka dosedl na židli u kuchyňského stolu, povzdechl si, založil ruce za hlavu a zaklonil se. „Jo, díky.“ Zíral do stropu. Dneska si kafe dá. „Kápní mi tam krapet skotský. Ty pohřby...“ Podíval se na svůj černý oblek. „Mám ho na sobě podruhé. Poprvý když se zabil Přemek na motorce,“ řekl zamyšleně. „Přemek... už to jsou nejmní... tři roky.“

Pohlédla na něj a posmutněle přikývla. „Letí to.“ Paradoxní bylo, že mu ten smuteční oblek slušel k prošedivělým skráním. Taky byl šitý na míru a stál ho třicet tisíc. Dokonce i na pohřbech musel vypadat úspěšně. Opravdu to letí. Vždyť už spolu žijí přes dvacet let. Přesto se nikdy nevzali. Proč taky? *Bez dětí. Takoví plonkoví*, zamítl její návrhy na manželství. Ano. Plonkoví. Ale copak za to mohla? Ona?

Pípla jí esemeska. Vytáhla mobil a přečetla si ji. Kondolovala jí spolužačka ze střední školy Martina. Pavel zaměstnával jejího manžela jako finančního ředitele. Díky Katce samozřejmě. „Píše Martina... Prý se omlouvá. Že nemohla přijít.“

„Hm, jak jinak. Si nemohla tu módní přehlídku v Miláně odpustit, co?“

Katka se kousla do rtu a podívala se z okna. Na parapetu seděla straka. Pozorovala, jak tam poskakuje. Drze. Sebevědomě. „Přemnožily se,“ řekla potichu. Povzdechla si. „Docela mě mrzí, že se Martina neukázala. Máma ji měla moc ráda.“

„Ti to říkám. Většina z nich jsou pokrytci. Ještě že jsem zrušil pohřební hostinu. To nucení se... do nějakýho rádoby veselí. Bezobsažný plky,“ prohlásil přezíravě.

Katkou to trhlo. Kousla se do rtu. Ona by smuteční hostinu ráda, i ostatní chtěli na mámu zavzpomínat, ale Pavel rozhodl, že se nakonec nic po-

řádat nebude. Připravila i spoustu fotek, které chtěla smutečným hostům promítnout. Věnovala tomu hodně péče. „No jo no,“ řekla s povzdechem. Dala telefon do nabíječky a posadila se ke stolu s nepřítomným pohledem. Naklonila se k Pavlovi a smetla konečky prstů nějaké chmýří z klopky jeho saka. Když letělo dolů, zachytila ho. Zmáčkla mezi prsty. Šla ho vyhodit a vrátila se. Na chvíli se zamyslela. Měla provinilý výraz. „Je to divné, asi to zní kacířsky... ale nějak to ze mě... Vím, je to strašné, co řeknu. Nějak to ze mě ale všechno spadlo.“

Podíval se na ni překvapeně. Přikývla, jako by to potvrzovala. Ano. Bylo to tak. Nejraději by si za to nafackovala, pověsila se na první větev za kotníky a spílala si, jaká je dcera. Nikdy si nepřipadala jako špatná dcera. S mámou měla moc hezký vztah. Ale ten provinilý pocit se prostě vkradl do její blízkosti, černým okousaným nehtem pootevřel vrátka do její mysli a s potouchlým výrazem tam skočil a zakousl se.

„Normální přece,“ řekl, aby jí dodal alibi. Ale pocit viny nezmizel.

„Normální? To si nemyslím... mám výčitky, že to tak cítím. Ale nemůžu si pomoci. Prostě nemůžu. Je mi jasné, že to jsou cykly. Že to bude nahoru dolů. Ale stejně... připadám si hrozně... nevděčně.“

Mávl rukou. „Vytrpěla sis dost.“

Ano. Měl pravdu. Ale mohl by přísahat, a stejně by to vnitřně nepřijala. A navenek? To je jiná. „Dva roky... Asi už jsem během té doby otupěla. Jednou... jednou jsem se dokonce přistihla, jak si říkám, že by bylo lepší, kdyby už odešla. Asi před měsícem. Aby to už skončilo. Celou noc sténala. Strašný... Jak jsem jen mohla? Takhle přemýšlet?“

Viděl, jak se trápí. „Neblni. Tohle přece napadne každého. Ona bolesti, ty stresy... Chtěla jsi, aby se přestala trápit a ty nervovat. Ne že sis přála její smrt. Tak to není.“

Vděčně se usmála. „Děkuju.“

Mávl rukou a zachmuřil se. „Ale ti tví bráškové nechali všechnu péči na tobě. Pěkně se na vás vybodli. Na tebe. I na mamičku. Pěkní nazdárce... Ti říkám pořád,“ poznamenal jízlivě.

Začala je bránit. Jako vždycky. „Věděli, že mám čas se o ni starat. Oni

musí pracovat.“ Ano. Řekla to, ale jako obranný val to nemělo valného účinku. Asi jako husitské vozy proti raketám středního doletu. Sakra, proč ji zrovna teď napadají rakety? Se středním doletem? A proč nemají dolet dlouhý? Nebo krátký? Že by zlatá střední cesta? Možná měl konstruktér středně dlouhý partnerský vztah. Tak navrhl středně dlouhý dolet. Ona má zaplatpánbůh vztah s doletem dlouhým. I když na střední a v prvéku si zkusila i pár doletů krátkých.

Když vyslovila tu souvislost mezi svými bratry a prací, Pavel se nejdřív zasmál. Potom se naštvál. „Musí... Jeden už je na pracáku skoro rok. Musí. Jsem mu nabízel, ať jde ke mně aspoň dělat řidiče.“

„Má bakaláře přece.“

Ušklíbl se. „Jo, bakaláře, milostpán. A k čemu mu je? Jeho bakalář? Línej je, to ti povídám, pan bakalář. Ručičky pěkně dozadu, hlavně kasírovat podporu v nezaměstnanosti a příspěvky na bydlení...“

„To neříkej.“

„Neříkej? A co ten druhej? Taky mistr světa. Druhej dělá na poloviční úvazek a nechá se živit manželkou. Přísírka. Že neměli na mámu čas? Ale měli. Jenže to na tebe prostě hodili. Tečka. Dva roky jsi byla v háji. Dva roky!“

Pokřčila rameny. „Ale na tý chalupě jí bylo nejlíp. Měla to tam ráda. Je dobře, že zrovna tam...“ Nedořekla. Nechtěla ani domýšlet. Zase se zjevil ten černý vír pohlcující veškerou pozitivitu.

„Co to kafe?“ zeptal se.

Vděčně se k tomu upnula. „Ježíš, vidíš... Promiň. Hned to bude.“

Otevřela skříňku, aby vyndala designové hrnky, které koupili k novému značkovému presovači. Zapnula ho. Patřil do kategorie profesionálních, ale i když Katka namítala, že je zbytečně drahý, vždyť ani tolik kafe nepije, Pavel si trval na svém. Chtěl jen to nejlepší. Robustní kávovar. Majestátnost. Nepřehlédnutelnost. Ve všem. „Nepodnikám a nedřu se jenom proto, abych si kupoval věci jako socky,“ ukončil kategoricky debatu. Slovo *socka* vyslovil s přezíravým opovržením. Rty se mu přitom zhnuseně zkroutily. A pak se rozohnil. „Tenhle systém ti dává plnou možnost urvat si to nejlepší. Kdo to neumí, je pitomec. Naprostej idiot! A pak musí škemrat o podporu.“ Ta-

kovým lidem říkal *dávkaři*. „Bez sociálních dávek chcipnou. A stát je blbej, že jim je dává.“ Za vzor měl britskou premiérku Margaret Thatcherovou a amerického prezidenta Donalda Trumpa. Takže ho Katčin návrh na přiměřený rodinný kávovar za rozumnou cenu nadzvedl. Naštvala ho jako ostatně poslední dobou nesčetněkrát. Ne že by míval v naprosté většině nějaký rozumný důvod. Ale rozčilil se. Na ni. „Taky sem přece choděj návštěvy a viděj, v čem jim děláš kafe. Ta tvoje šetrivost...“ dodal s úšklebkem. Nehádala se s ním. Nikdy se s ním nehádala. Když rašila hádka, rovnou ji zařizla už u kořínků.

Zatímco se káva připravovala, přešla k CD přehrávači. Pavel ji pozoroval. Musel uznat, že má pořád zachovalou postavu, která dokáže přitáhnout mužskou pozornost. Její plné rty by mohly sloužit jako razítko na značkování srdíčkových valentýnek. Trochu snědá pleť navozovala otázku, jak se mixovaly geny jejich předků. I v zimě působila, že se ještě nedávno vystavovala prudkému slunci. Barva jí sice pomáhala s odstínem kaštanových vlasů, ale proč přírodě trochu nepomocť, když výsledek vypadá hezky? Nebyla moc vysoká, ale co okamžitě upoutalo pozornost, byly její zelené oči. Krásné a výrazné. Zalévaly ho horkým a vlídným pohledem. Na svůj věk měla až neuvěřitelně mladistvý vzhled, a i když si oblékla vytahané domácí oblečení, působila stále sexy.

Pořád vypadá dobře, pomyslel si Pavel. Žádný modelkovský typ, ale obyčejně hezká. Určitým milým a nevťiravým způsobem.

Katka chvíli hledala mezi cédéčky. Nakonec pustila *Take Me Higher* od Diany Rossové. Měla ráda retro muziku. Připomínala jí dobu, kdy chodila na diskotéky. Ještě za socíku. Do Paláce kultury, na *Valdek*, do *Repre*, na Štvanici. Občas i na Vlastu. Někdy i do *Srdíček*. Strašně ráda tancovala. Strašně moc. Hezké vzpomínky. Ale už netancuje. Pavel to nemusí. A ona jít sama někam bez něj? Nepřípustné! Potkali se na vysoké škole ekonomické. Ona se zamilovala a školu nedodělala, protože čekala dítě. Jenže... jenže... a to už nebyly hezké vzpomínky.

Přidala mu do hrníčku trochu whisky. Vzpomněla na Přemka. I na tu událost před mnoha lety. To Přemek zatáhl Pavla do těch zatracených mo-

torek. To Přemek byl vlastně na začátku té dávné minulosti. Měla by ho nenávidět. Jenže to nedokázala. Nenávist je šířající. Míříte jí na někoho jiného, ale ona se naopak zakousne do vás, zůstanou vám jenom černé myšlenky a tlusté strupy překrývající hluboké krátery negativních myšlenek. Motorky se nakonec staly Přemkovi osudnými. Chudák, povzdechla si.

„Je dobře, že jsi přestal jezdit. Ty motorky...”

„Hm!”

Škubla sebou. To významné a káravé *hm*. Vždy znělo jako výčitka, když jednou začas zavedl někdo z nich na tohle téma řeč. *Hm!* Orámované vykřičníky zleva, zprava, shora i zespoda. Zasvištělo vzduchem a padlo do bahna jako těžký kámen. To *hm* je ostrítko špínou. Ale to se stalo jednou za dlouhá léta. Motorky byly tabu. A taky to bylo snad poprvé a naposledy, kdy ji v něčem poslechl. V tomhle případě měla ale pádné argumenty. Velmi pádné. Snažila se otravné *hm* zapudit. Dát ho do klatby. Byla na něj alergická. Ale mlčela. Jako vždy.

Položila na stůl podšálky a na ně hrnky s kávou. Na talířcích bylo malé logo. Mimoděk je pootočila tak, aby se krylo s ouškem a to bylo na pravé straně. Připravené pro praváky. „Jsi zvláštní,” řekl, když ji pozoroval. Podívala se na něj nechápavě. „Ten tvůj *zákryt*, myslím. Uvědomuješ si to vůbec?”

„Co?”

„Jak rovnáš ty talířky. A hrnečky.”

„Jo tak.” Dřív měla na starosti veškerou péči o dům. Rozhlédla se kolem sebe. „Budu se tady do toho muset zase trochu oprít.” Zase vjet do starých kolejí, pomyslela si. Snad úplně nezrezivěly. Opět to tady vyčistit, vyčítit, dát dohromady tu jejich klíčku. Prostor, ve kterém se cítila bezpečně. Zmapovaný. Jejich domov. Zázemí. Zase bude zářit. Ta čistota domova se přelévала do jejího duševního prostoru. Duševní mop? Ano, stojí v komoře. Připravený. Její starý život je připravený. Život, na který byla zvyklá. Režim, který ji uklidňoval. „Řád a pořádek. Víš, že je mám ráda,” řekla s pohledem na hrnek zarovnaný s talířkem.

Neřekl na to nic. Jen sklopil oči. Popíjeli kávu. Mlčeli. Katka vždy vrá-

tila šálek na talířek a srovnala ho. On nikoliv. Přemýšlela o posledních událostech a automaticky mu ho poupravila. Do správné polohy. Pozoroval to s určitou nelibostí. Prostě už byl na jisté její manýry alergický. Ale za ty roky... Vždycky se časem něco najde. Nebylo by normální, kdyby ne. „To jsou právě ty věci,“ řekl pro sebe. Katka nezareagovala. Pohroužila se do svého nitra.

Občas jí pípla další esemeska. Asi další kondolence. Nechala to být. Přechtě si je později. Najednou. Ta slova, která už nic nespasí. Nevrátí. Nevdechnou život. Jsou milá, ale formální. Proč si nepíšeme víc? Když je dobře? Věděla, že zaběhnuté věci nezmění. Sama je taky taková. Teď se ale bude muset soustředit na návrat do života. Vlastně se na to těšila. „Uklidím tady. Pořádně,“ řekla nahlas, ale spíš mluvila sama k sobě.

Pavel se podíval na hodinky. „Budu muset jít.“

Chvilku jí trvalo, než informaci zpracovala. Šálí ji snad sluch? Ne. Bohužel. „Cože?“

Pavel upřel pohled na hrníček. „Mám jednání... o té případné fúzi.“

Katka zalapala po dechu. Ochromil ji strach. Má teď tomu všemu čelit sama? Přece ji tu nemůže takhle nechat. Jako zraněné zvíře někde v koutě. To má pojit? Neotravovat? „Si děláš srandu? Mě tady jako takhle necháš... teď? Samotnou? Zrovna teď? To nemůže počkat? To přece musí pochopit... Právě jsme se vrátili z pohřbu.“

„Víš, jak to je. Život jde dál. Tvoji mámy mi je líto, ale byznys se pořád točí. Ten Němcour letí zítra zpátky. Jestli chci jeho investice...“

Chci, chci, jak chci? pomyslela si Katka. Co se do Pavla nahučela, aby rozšířili výrobu. Musela ho přemlouvav. Zůstaneme při zdi, bránil se. Katka ho nabádala, aby se etablovali na německém trhu. Ona byla přece tím impulzem. A on zase mluví v jednotném čísle. *Jestli chci jeho investice.* Ale tomu potenciálnímu investorovi, už když se s ním seznámila, nedůvěřovala. Ženský instinkt. Dokonce navrhla jiného, za kterého se provdala její spolužačka z gymnázia. Žili v Berlíně. Pavel se jí vysmál a prohlásil něco o emoční hormonální nerovnováze. Nedal na ni. Měla protestovat tehdy, a měla by se ozvat i teď. Jednotné číslo!

Nebo ta myšlenka, že by autička měla řídit domácí zvířata. Načrtla mu kočku Emilku v šále a pejska Filipa v bekovce. Její argument, že děti mají zvířátka rády, smetl ze stolu. Jenom rozšíření na další trhy nakonec přijal. Ale je to přece taky její zásluha, ne?

Odkašlal si. „Když se to vezme kolem a kolem, taky jsi mě tady nechala. Dva roky.“

„To přece nemůžeš porovnávat! To nebylo... že jsem chtěla.“ Jak si to jen může myslet? Starala se o nemocnou mámu! Hej, druhá Katko? Kde jsi? Ale druhá Katka se nezjevila. Ani stín se neobjevil.

„Vím, že by ses bála zůstat sama... teď. Domluvil jsem ti to teda s tvýma kámoškama. Sejdou se s tebou. Vezmou tě do fitka a někam na panáka. Pokud budeš chtít společnost. Čekaj, až jim zavoláš.“

Chvilí nevěřícíně kroutila hlavou. „Do fitka? Dneska? Ty to máš zase všechno pěkně připravené, vid’?“

Pokrčil rameny. „Bez strategie a plánování se v životě neobejdeš.“

„Já vím. To by bylo... nepřipustné,“ pronesla sarkasticky.

„Nech toho. Jo... jinak... jinak přijdu pozdě v noci. Jdeme na byznys večeri. Nečekej na mě.“

„Se mi snad zdá.“

„Zavolej holkám.“

„Nechceš si to rozmyslet? Třeba by mohl přijít k nám. Ten Němec. Uvařím něco dobrého. Co to červené kari? To ti vždycky chutná.“ Ano. Zadržet ho. Nalákat na jídlo. Vždyť tady přece v tuhle chvíli nemůže zůstat sama. Kdyby jí nezatrhl smuteční hostinu, mohla být aspoň mezi svými. Ale takhle? Copak se jeho veškerá empatie ztratila někde v útrobách tmavého lesa, kde vlk nepožírá jenom Červenou karkulku, ale pochutnává si i na dobrých lidských vlastnostech? Je třeba povolat na pomoc ne blanicke rytíře, nýbrž chuťové pohárky. Potřebuje ho tady u sebe. Svého partnera. Aby se měla o koho opřít. Protože pokud zmizí, ona se propadne... Kam vlastně? Ani pomyslet. Povolala do stavu pohotovosti i sladkost pro mlsný jazýček. „Udělám taky tiramisu,“ lákala ho. Jenže... vše marné.

„Nechci. Už to nebudu měnit,“ odpověděl suše.

Odešel. On vážně odešel! Nechal ji doma samotnou! V den pohřbu její mámy. Samotnou. Ať si s tím poradí sama. On má přece obchod. On má... všechno. Představy pukly jak upečený kaštan. Ne, určitě si to rozmyslí. Za chvíli se vrátí, bude brát schody po dvou, vlasy mu budou vlát... Vlastně už jich moc nemá, takže to škrtáme... Bude mít plnou náruč aster, přitiskne ji k sobě, řekne: Promiň, lásko, jsem tu s tebou, jsem tu pro tebe.

Hm. Čekala chvilku. Nic. Samozřejmě že nic. Naivka roku. Ušklíbla se. Jasně. Byznys se musí počít dál. Náhle ji popadla lítost. Kšefty mu jsou dávno přednější. Možná že byly vždycky, a ona si jen nevšimla. Ale copak ho do toho vlastně svým způsobem neuvrhla ona? Byl to její nápad vyrábět hračky. To ona je vymýšlela. Stála na počátku všeho, tak se teď nesmí divit. Výsledek? Zůstane sama v den mámina pohřbu. Pocítila paniku. Bože, snad to zase nepříjde. Co bude dělat? Co teď vlastně bude dělat? Do téhle chvíle byla v jednom kole, protože se starala o mámu. O její důstojný odchod, pohřeb. A teď? Začala umývat hrnky. Ano, myčku samozřejmě měli. Ale potřebovala něco dělat. Má se pustit do úklidu? CD dohrálo. Najednou se tam rozhostilo ticho. Panika sílila. Ven! Musí okamžitě ven! Mezi lidi! Mezi kamarádky! Spása sounáležitosti. Bublínky prosseca odnesou její chmury z povrchu zemského. Společnost... bublinky... to je ta správná náplast značky Dr. Přátelství. Popadla telefon.

VŽDYCKY SE SPOLEHNOUT

„Holky, díky, že jste se mě ujaly,“ řekla Katka vděčně a postupně se jim podívala do tváře. „Jste moje záchrana.“

„Samozřejmost,“ namítla Petra a pohládila Katku po paži. „Na nás se přece můžeš vždycky spolehnout. Vždycky.“

Katka pozorovala její dlouhé štíhlé prsty. Ostatně Petra byla celá taková vyhuble štíhlá. Přerostlá pubertáčka. *Samá ruka, samá noha. Prsa? Jaká? Jednou si nějaký nechám „nastřelit“,* smála se. *Aspoň dvojky. Ještě že ten můj je dolňák a líbí se mu takový hubený kozy, jako jsem já.* Prý měla kdysi problémy s bulimií, ale o tom nikdy moc mluvit nechtěla.

Gábina byla Petřiným opakem. Kulatoučká, růžolící s černými kudrnatými vlasy, jejichž prstýnky si připlácávala k hlavě, a nosila velké barevné náušnice ve tvaru kruhu. *Ty kruhy jsou skoro tak velký jako tvoje hlava,* dobírala si ji často Petra. Gábina zavrtěla nechápavě hlavou, náušnice, tentokrát červené s jemnými černými proužky, se rozhoupaly a ona se zamračila. „Já to Pavlovi říkala, že se asi zbláznil.“

„Chlapi, co chceš?“ konstatovala suše Gábina.

„Kapku sobecký,“ přisadila si Klára upila ze své metaxy. Pila jediné sedmihvězdičkovou. *Kolik dní v týdnu, tolik musí být hvězdiček. Na každý den jedna,* řekla jednou lakonicky a tvářila se u toho požitkářsky. „Ale jinak máš pravdu. Chlapi. Spoléhat se na ně? Třeba co se týká radosti?“ zavrtěla hlavou s odsuzujícím výrazem. Razila metodu pěti radostí denně. *Holky, musíte si naplánovat pět radostí denně. Minimálně. Jinak se začnete zanedbávat. A to přece nechcete, ne? A může jít třeba jen o čokoládový bonbon. Nebo oblíbenou pizzu. Anebo skleničku metaxy. Pět radostí sedm dní v týdnu. Pětařicet radostí týdně. Devatenáct set dvacet pět radostí za rok. Přesně. O to se ne nechám připravit. Pokud byste to nechaly na chlapech, bude jich pět? Za rok?*

Maximálně. A to jsem optimistická. Svátek, narozeniny, Vánoce, možná si vzpomenu na výročí seznámení a jednou zcela nashodile koupí kytku, a to ještě když maj kvůli něčemu černý svědomí. Klára někdy působila zahořkle, ale svého muže měla pořád ráda.

„Mrzí mě, že jsem nechtěla do fitka,“ omlouvala se Katka.

Gábina mávla rukou. „A to opravdu nemusí. Sice teď chodíme každý čtvrtek, ale upřímně, jsem ráda, že mám výmluvu. Já si zapisuju všechno do přehledný tabulky. Kolik jsem toho odcvičila, jestli jsem měla hubnoucí, nebo prasácký den. Kdybych neměla tabulku a neviděla tu pravdu, měla bych jen samý prasácký dny. I když... upřímně, těch je většina. A fitko by nevidělo ani moje paty. To ti povídám. Ale takhle...“

Klára se škádlivě zasmála. „Takhle si můžeš do výmluvníku napsat Katku.“

„Výmluvníku?“ zeptala se Katka zmateně.

Gábina se usmála. „Jo, tak tomu říkám. Je to velká kolonka v tabulce. Nejoblíbenější kolonka. Tam si píšu výmluvy, proč nemůžu cvičit, proč jsem musela sežrat ty bifteky dva a tak dál a tak dál. Kreativitě se meze nekladou.“

Katka s úsměvem přikývla. „Výmluvník. To je dobrý. Měla bys o tom založit blog.“ Pak se zachmuřila. „Pavel by ho měl plný *byznys večerů*.“

Petra pohlédla významně na Kláru a potom na Gábinu. Ta pokrčila rameny. „Tak znáš to, jací oni jsou. Já dospěla k názoru, že musím hrát hlavně sama za sebe. Někdy je to s nima dobrý a dá se na ně spolehnout, ale někdy...“

Klára pohládila Katku po rameni. „Hele, musíš se soustředit hlavně na sebe. Rozumíš? Hlavně na sebe.“ Odkašlala si. „Hele, znáš to. Jak jde čas, člověk pak určitý věci ani nevidí. A ani se nenaděje a...“

„Holky, popojedeme, ne?“ řekla Petra hlasitě, prudce a sekla po Kláře zlostným pohledem, ale tak, aby si toho Katka nevšimla. Pozvedla skleničku.

Klára pochopila. Jen zlehka pokrčila rameny a tvářila se trochu dočteně. Ale vzápětí se soustředila na Katku. Dnes jsou tady kvůli ní. Aby pomohly kamarádce. „Na tvou mámu,“ řekla a přitukly si.

„Díky, holky. Tak na mámu.“

Kamarádky se ji snažily přivést na jiné myšlenky, ale Katka se často dívala stranou a hovor nevnímala.

„Holky, musím si odskočit,“ řekla Katka asi za dvacet minut. „Než nám přinesou jídlo.“

Vzdálila se a kamarádky ji přitom provázely zamyšlenými pohledy. Když za ní zapadly dveře, Petra si hlasitě povzdechla. „Já si myslím, že vůbec nic netuší.“

„Ono to tak vypadá. Právě proto jsem chtěla...“ souhlasila Klára.

„To přece není možný! Tomu se mi nechce věřit,“ řekla Gábina a nevěřičně kroutila hlavou. „Přece... není tak zaslepená.“

„Kdyby ti umírala máma... takhle blbě a dlouho, taky by sis ničeho nevšimla,“ odporovala Petra.

Gábina zamyšleně točila v prstech sklenici vína. „Hm. Asi máš pravdu. Je to ale na beton?“

Petra pokrčila rameny. „Martinin David mu tam přece dělá finančního... Ví to prý skoro celá firma. David by Martině nekecal.“

„Já to nezpochybňuju,“ řekla Gábina.

„Je to neuvěřitelně sprostý. A ještě když to ví celá firma, a jenom ona ne... Hnus,“ nadhodila Klára.

„Neměly bychom jí to teda doopravdy říct my? Klára má možná pravdu,“ navrhla Petra.

Gábina zprudka vrtěla hlavou. „Hele, tohle si musej vyříkat oni. Do tohohle se míchat nechci. A nechci Pavla naštvat. Ostatně... to vy asi taky ne. Nebo?“

Kamarádky vzaly tenhle argument v potaz a neochotně souhlasily. Svým způsobem byly na Pavlově přízni závislé.

„Ale připadám si... jako podrazák,“ povzdechla si Klára.

„To asi my všechny,“ potvrdila Petra. „Jenže co s tím?“

Gábina prudce dopila a postavila sklenici zpátky na stůl. „Nic, dámy. Budeme mlčet a snažit se jí dál pomáhat. Víc pro ni udělat nemůžeme.“

„Bacha, už se vrací,“ varovala je Petra.

Katka dosedla a zároveň se k nim blížil číšník s podnosem s talíři. „Už se to nese,“ řekla Klára.

„Dáme si do nosu. Další prasácký den do výmluvníku. Žijeme jenom jednou,“ prohlásí Gábina s rozzářenýma očima.

„To je pravda,“ přitakala Katka potichu a oči jí přitom naopak trochu zvlhly.

VZPOMÍNKY

Po večeři ji chtěly kamarádky vytáhnout do baru *Hangár*. Ale neměla náladu. „Až jindy, holky. Půjdu domů. Počkám na Pavla. Třeba z té večere přijde dřív. Aby mě povzbudil.“

Chvíli ji přemlouvaly, ale Katka si stála za svým. Potřebovala být s Pavlem. Ne pařit. „Občas nám to zaskřípe, ale všude je něco. Láska je láska. Ta vyváží všechno.“

„Jak myslíš,“ pokrčila rameny Gábina, očima chvíli přemlouvala kamarádky, aby jí pomohly Katku přesvědčit, ale nakonec se jim to nepodařilo.

Doma si nalila dvě deci malbecu, pomalu upíjela a myšlenkami se vracela do minulosti. Vzpomínala na poslední dva roky na chalupě. Katka tam se svou matkou prakticky po celou dobu její nemoci bydlela. Hezká chalupa. Kousek od Pelhřimova. Říkali jí stavení U Tří kamenů, protože vedle cesty na pozemek stály tři zvláštní obrovské balvany kuželovitého tvaru. Tvarově a proporcionálně skoro identické, jenom se lišily velikostí.

Bratři jako malí pořad spekulovali, že je přivezl E. T. mimozemšťan, hráli si na kosmonauty a lezli po nich. Na hlavu si narazili napůl rozřízlý zčernalý gumový kopačák, kapesním nožikem do něj vytvořili otvory a protáhli jimi klacíky jako antény. Někde na smetišti našli zašpiněné staré ochranné brýle a svářečský štít, o který se věčně přetahovali. Katka se při těch vzpomínkách dojala. Ráda se tam vracela a okamžitě souhlasila, když ji bratři požádali, aby se na chalupu přestěhovala s nemocnou matkou. Vozila ji ke všem doktorům a na chemoterapii. Strašné, když v přímém přenosu pozorujete, jak vám odchází někdo z rodičů. Na takový pořad by se měla dát hvězdička. Nevhodné pro všechny do sta let. Alespoň že se na sklonku života máma vrátila z bytu na Chodově a dožila ve svém rodném domě. Bylo to staré selské stavení, potřebova-

lo rekonstrukci, ale mělo pozitivní energii. Matka tam vyrostla a chtěla umřít, kde se narodila.

Když to Pavlovi Katka oznámila, nelíbilo se mu to. Pomáhala mu ve firmě s administrativou. Rozhodně to nebyl plný úvazek. Ani poloviční. Většinou dvě hodiny denně. Maximálně tři. Aby se nenudila. „Budu muset místo tebe někoho najmout,“ zavrčel nelibě. Ačkoliv vydělával obrovské částky a na společenskou prestiž byl ochotný pustit nejen chlup, nýbrž rovnou celou srst, zbytečné výdaje, které brzdily jeho životní styl, ho iritovaly.

„No budiž, o jednoho zaměstnance míň nebo víc,“ mávl nakonec velkoryse rukou.

„Zaměstnanec? Ale já jsem tvoje partnerka,“ upozornila ho a on se zarazil.

„Nechytej mě za slovo... To jsou detaily.“

Ale druhý den začal konat. Místo Katky přijal ani ne třicetiletou Tamaru s trochu šikmýma očima a krásnýma nohama. Ty uměla vystavit v pěkných lodičkách. Katce na ní něco nesedělo, ale nevěděla co. Ostatně, nedovolila by si Pavlovi oponovat a zpochybňovat jeho volbu. „Zauč ji,“ nakázal Katce Pavel. Zaučila ji. Musela uznat, že se učí rychle. Bystřá holka. Jednou ji Katka vypeskovala, že síťované punčochy a kratoučká sukně se k jejich firemní kultuře nehodí. Že nejsou žádný noční šantán. Vyrábějí přece dětské hračky. Dřevěné. Tamara nic neřekla, jen z očí jí koukal vztek a rty se jí zúžily do tenké bílé čárky. Až po chvíli ironicky pronesla: „Jak si přejete, milostpaní.“ Proboha, jaká ona je milostpaní? Zrovna ona? Pochopila, že si z Tamary udělala nepřítel. Ale co. Její problém.

Od té doby mezi nimi panovala nevyhlášená válka. Katka, ačkoliv to neměla ve zvyku, dala Tamarě jasně najevo, že je ve firmě od založení a je partnerkou majitele. A nápady na ta dřevěná autíčka jsou z její hlavy. Takže Tamařiny pokusy o zavedení vylepšených procesů nepřicházejí v úvahu. „Děláme to tady takhle od začátku a funguje to. Bude se to dělat dál stejně,“ shodila její návrhy ze stolu, i když jeden nebo dva vlastně nebyly špatné a mohly pracovní proces zefektivnit.

I ten nápad, že by měli zaplatit nějaké celebritě, která by fotila, jak si její